Որ ջերմաջերմ յարտասուս կրկնէր սիրոյն զիւր համբոյր.
«Անոյշ իմ վարդ, երթ բարեաւ, թող զԱւարայր մեզ ի սուգ,
Զօնեմ վերջին զիմ կարօտ ի քո ճակատ վեհաշուք:»
Այսպէս ողբաց Եղիշէ, այսպէս սգաց դառնագին,
Մինչ զիւր փափաք տայր սիրով ի դիւցազանց սառ շիրիմ.
«Բաղցրիկդ իմ վարդ Հայրենեաց, վարդանման քո արիւն
Ի սիրտ Հայոց ջերմավառ միշտ ցօղեսցի կենդանւոյն:
Ո՛ Հաւարշան, իմ քաջաց ծաղկափթիթ օրօրոց,
Միշտ անմոռաց միշտ անմահ ի քո գրկին գրկես ծոց,
Դու և Տղմուտ ի մեզմ ալիս մինչ ծածանիս զեղածուփ,
Պահեա՛ ի քեզ Վարդանայն վարդգեղ արեան կաթիլ սուրբ . . :

ԱՐՇԱԿ ՎԱՀՈՒՆԻ ՊԱՂԱՍԱՆԵԱՆ.

ԹՌՉՆԵԱԿՆ ՁԱԳԱԿՈՐՈՅՍ.

Ընդէր տրտում յոստս ծառոց
Նստիս Թռչնակդ սիրասուն.
Ե՛լ երգակցել սիրուն Թռչնոց,
Երգել զգուլուստ արեւուն:
Կանխէի ես, ասէ Թռչնակն,
Եւ երգէի քաղցր ի ձայն՝
Վայելս յայգւոյն վարդամատին
Յայս ծաղկածին ծառաստան:
Զի յայն նուագ ես մայր էի
Երից ձագուց տարփալեաց,
Եւ փութաջան յօրինէի
Զբոյն խմոցն սիրելեաց:
Ժողովէի կեր քաղցրաճաշ,
Եւ զերգ նոցա երգէի,
Իսկ զգիշերն համանգամայն
Ծածկեալ թեւօք ննջէի:
Եղանէաք մեք յայգս այգւոյն,
Ցանծին զփոյթ կալեալ ոչ՝
Ի յայգորել մեծի արփւոյն
Ի ճառողին բարձրագոյ:
Բայց ո՜հ, անգութ եւ անողորմ
Անագորոյն ձեռն մարդոյն . . .
Յափշտակեաց ի սուրբ գրկէ
Զոմն ի ձագուցս սիրասուն:
Եղո՜ւկ նոցա որբացելոց
Յայն զերութեան ի կսկիծ,
Եւ իմ եղո՜ւկ բիւր ցաւոց
Յայս սգալի ի թախիծ:

ԱՌԱՒՕՏ.

Ահա՛ արեւուն ճաճանչ լուսափայլ
Գայ բնութեանս ի տես յանուշիկ ի քայլ,
Բաշխել համայնից հրճուանաց զիմակ,
Զարթի՛ր արդ դու իմ մանուկ սիրունակ:
Ահա՛ յեկեւէջս երփնազեղ ծաղկանց,
Ի կանանչաթոյր բողբոջ դալարեաց,
Պճնելոյ ի զարդ ցօղիք փայլ ի փայլ,
Ճռուողեն սիրուն Թռչնակք սխրայնալ:
Ահա՛ մեղրահոս ծառոյն արգասիք,
Զարոյք քաղցրաշունչ փարի զեփիւռիկ,
Ի տերեւս վառ փայլին գեղաթոյր
Եւ առձայնեն զմեղ յիւրեանցն ի համբոյր:
Իսկ այն ծաղկափիւռ առուակն ի կարկաչ,
Ի թաւալ զոր յաճեակն եւ ի յաջ,
Մատռուակ լինի բուսոց եւ տնկոց
Պարուրեալ նոցա ի սքօղեալ ի ծոց:
Արդ ե՛լ գեղանի մանուկդ յասպարէզ,
Ճեմել ի հրճուանս ի ծաղկունս ի սէզ,
Զփունջս կազմել, երգել ընդ սոխակ,
Տալ փառս Արարչին, լինել գոհունակ:

Թէֆլիզ: Թարգմանեաց Ո...երենեց

Յ. ՁԱԹԱԼՓԱՇԵԱՆՑ.